

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa J. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi m.st. w W. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W obecnym stanie prawnym, skarga kasacyjna nie jest zwyczajnym środkiem odwoławczym przysługującym w każdym wypadku i każdej stronie niezadowolonej z rozstrzygnięcia wydanego przez sądy powszechne. Jest ona

nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności rozstrzygnięcia, czy zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 363 § 2 KC, to jest według cen z daty ustalenia odszkodowania, wyłącza możliwość zasądzenia na podstawie art. 481 § 1 k.c. odsetek od tej kwoty od dnia wcześniejszego niż dzień ustalenia odszkodowania w sytuacji, gdy wartość utraconego przez powoda prawa majątkowego w czasie trwania postępowania wzrosła do poziomu, w którym ustalone odszkodowanie przewyższa wartość tego prawa w dniu powstania szkody wraz ze skapitalizowaną kwotą odsetek naliczonych od tej wartości od dnia wymagalności do dnia ustalenia odszkodowania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntował się pogląd, zgodnie z którym, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę

o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 – nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Problem przedstawiony przez skarżącego nie jest zagadnieniem nowym, gdyż Sąd Najwyższy, Sąd najwyższy wielokrotnie dokonywała wykładni art. 362 § 2 k.c. i w 481 § 1 k.c. na tle dochodzonych roszczeń odszkodowawczych. W wyroku z 14 marca 2014 r., III CSK 152/13 (nie publ.) wyjaśnił, iż „przyjęcie zasady, że szkodę ustala się według wartości na datę orzekania o odszkodowaniu uzasadnia przyjęcie, że wierzyciel nie ponosi negatywnych skutków spadku wartości pieniądza w okresie od wymagalności zobowiązania do orzekania o obowiązku zapłaty przez dłużnika, zapewnia zatem pełną kompensatę i odsetki należą się od daty wyrokowania”. Również w wyroku z 17 czerwca 2010 r., III CSK 308/09 (nie publ.) wskazał, że „osoba zobowiązana do naprawienia szkody, w sytuacji w której wysokość odszkodowania jest ustalana na podstawie cen obowiązujących w chwili wyrokowania, popada w stan opóźnienia w spełnieniu tak określonego świadczenia najwcześniej od daty wyrokowania. W konsekwencji brak jest podstaw do zasądzania od osoby odpowiedzialnej za naprawienie szkody odsetek ustawowych za opóźnienie od tak ustalonego odszkodowania od daty wcześniejszej niż data wyrokowania”. Podobne stanowisko zostało wyrażone w innych orzeczeniach (w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKU 60/96, nie publ.; z dnia 21 listopada 1997 r., I CKU 150/97, nie publ.; z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, OSNC 2000, Nr 9, poz. 158; z dnia 24 stycznia 2001 r., II UKN 197/00, OSNAPIUS 2002, Nr 18, poz. 443).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj

l.n